

henviser til § 64, må enhver uholdt jurist fastslå modsætningsvis, at så indeholder grundloven ikke flere bindende regler for lovgivningsmagten på dette område.

§ 27 tvinger Folketinget til at sørge for, at der er lovregler om pensionering af tjenestemænd, men det nærmere indhold heraf afgøres suverænt af lovgivningsmagten. Denne kan derfor udmærket – som her foreslået – forbeholde tjenestemandsstillingen for et trecifret antal job, for eksempel fortrinsvis inden for politi, militær og universiteter m.v.

De nu ansatte tjenestemænd påstår ofte, at de skulle have juridisk rettigheder til pensionsprivilegier i kraft af deres ansættelsesvilkår. Fremskridtspartiet har altså påvist, at det er usandfærdig tale. Det gælder også dem, som i en årrække til 1969 var udsat for bogholderimanipulationer, hvorved deres fuldt skattepligtige bruttoløn på papiret er blevet opskrevet med nogle procent, der kaldtes »eget pensionsbidrag«. Det var imidlertid rent fiktive posteringer uden nogen som helst økonomisk eller erhvervsmæssig realitet, og sådan noget må man se væk fra.

Det beror derfor alene på billighedshensyn, at lovforslagets § 3, stk. 2 og 3, lader de ældste tjenestemænd opnå en brøkdelspension baseret på deres fysiske alder. Det nærmere indhold heraf vil fremgå af den som bilag til nærværende lovforslag optrykte artikel fra side 15–16 i Fremskridt 1976 nr. 10. (Årstal og beløb heri skal selvsagt fremskrives til 1989-niveau). Artiklen beskriver, hvorledes Fremskridtspartiet forestiller sig nærværende forslags § 3 realiseret.

Den nævnte artikel tager også stilling til, hvad der skal ske med dem, som allerede er tjenestemandspensionister, men det ligger uden for nærværende lovforslags område. Som det fremgår af artiklen, bevarer de ifølge fremskridtsforslaget 50 pct. af det nu gældende pensionsbeløb. Er de ikke trusseredere eller skattefradragsfidusjagere i øvrigt, får de altså ingen mærkbar realnedgang, hvis Folketinget vedtager Fremskridtspartiets forslag om indkomstskatteaftrapning. Efterhånden som den almindelige folkepensionssats

vokser, vil flere og flere fra gruppen glide over til at være almindelige folkepensionister.

Når saneringen af den danske økonomi er tilvejebragt, vil pensionsbeskæringen for den enkelte stort set blive opvejet af skattelettelser, forøget folkepension, bedre indtjeningsvilkår og formindsket inflation.

Ægtefælle- og børnepension påtænkes fortsat for den, der allerede har erhvervet aktuel ret hertil, men ophævet for alle andre, der herefter bliver stillede, ganske som var de gift med eller børn af ikke-tjenestemænd.

§ 3 gælder ikke blot for egentlige statslige og kommunale tjenestemandspensioner, men også for de mange, de er favoriseret på tilsvarende måde. Der kan her blandt mange andre nævnes folketingsmedlemmer, ministre, borgmestre, statsrevisorer og civilit forsvarspersonel (lov nr. 82 af 12. marts 1970).

I forbindelse med en revision af kommunallovgivningen vil Fremskridtspartiet gå ind for at lade staten overtage udgifterne til kommunernes og amtskommunernes tjenestemandspensioner. I afviklingsperioden er der nemlig ikke nogen rimelighed i at forskelsbehandle skatteyderne i de forskellige kommuner og amtskommuner, alt efter hvor mange og hvor gamle tjenestemænd de har.

Fremskridtspartiet har bl.a. forelagt sit forslag om overenskomstansattes pensionsforhold som ændringsforslag nr. 2324 til § 23 i finanslovforslaget for 1982. Selve grundforslaget er et forslag af 12. oktober 1976 til folketingsbeslutning om fratagelse af pensionsmæssige særfordele, som kom til 1. behandling 29. oktober 1976 (jf. Folketingstidende 1976–77, 1. samling, forhandlingerne sp. 1056–1073).

Når de ansattes organisationer hævder, at § 4 vil være et indgreb i deres forhandlingsmuligheder, er svaret, at hensynet til helheden kræver kraftige indgreb, efter at Danmarks risiko for at falde i afgrunden – omfattende såvel de offentligt ansatte som alle andre – er blevet så betydelig som følge af de sidste 29 års skændige folketingsflertal.